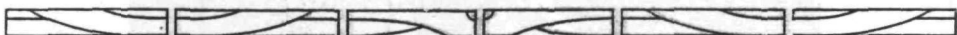

Psa je bilo sram, da se je skrila med drva. Gosjo smrt so sosedovi odnesli do Božiča. Lovi je v skladnici drv sklenil, da se dotlej gotovo osveta nasilni gosji družini.

Če bo le res!

Gospodar Martin je velel še tisti večer napraviti na dvorišču leseno kolibo za hišnega čuvaja, nekdanjega Lovija — Bežija. Tam ga priklenijo na verigo, da ne zbeži, kakor zna.

Gosi ga bodo lahko zasmehovale sleherni dan, dokler ne zasije tudi njim čas vračila za neslavno kričanje.

Te rože!

*Oh, te rože, prve rože,
kdo ne gleda jih vesel!
Janko trga jih, ne sluti,
da se uk je že pričel.*

*In povrhu mu še veter
vzame zvončasti klobuk. —
Saj ni čuda, da prepozen
motil šolski je pouk.*

*Šola mine. Janko v klopi
pokori se za svoj greh,
a tovariši njegovi
radoste se po bregeh.*

Fr. Ločniškar.

Slovo pomladi.

*Kaj, da kloni
zelena travica,
kaj, da moli
žareča rožica? ...*

*V gozdu potočki,
čuj, vsi molče,
drevesa nekam
v daljo strme.*

*Potoček tiho,
tak tiho brblja,
in ribica v njem
le počasi vesla.*

*Pastirček tožno
zre čez ravan
in se spominja
prelestnih sanj ...*

*

*Po beli cesti
angelci gredó,
na ramah svojih
rakovico neso. —*

*V njej spi kraljica
lepa — pomlad —
nesó jo angelci
z naših livad ...*

Božidar Borko.

